

Svabo Poulsen (Svabo í Gerðinum) Miðvágur til áminningar

Føddur 31/7 1941 deyður 24/9 2011

Fader, Fader ak vor hjerte
Er så fuld af tak til dig,
Vi, som aldrig helt kan fatte
Hvad det er at miste dig
Herren giver mange gaver,
Herpå jorden om igen
Men han giver kun en fader
han får vi ej igen

Góði Svabo, nú nakað er fráliðið síðani tú legði árarnar inn aftaná virki arbeiðslív, vilja vit fegin bera tær eina heilsan og tøkkl.

Tað kennist rættuliga tómmt her inni á Húsanesvegi, nú tú ikki ert millum okkum longur. Tú fylti so nógv upp í dagligdegnum við tínum skemtiliga og hjartagóða lyndi.

Tú valdi sum blaðungur sjógvinn sum títt lívsstarv, og baldist har so leingi heilsan loyvi tí. Mangan fongin førði tú heim, bæði frá fjar- og nærleiðum. Komin væl til mans, hevði tú ein tín besta fongin heim við, tá tú fannst tær unnustuna úr Hvalba. Familjan var altíð fremst í huga tínum, og fingur tit tveir evnaligar dreingir. Stuttligt var at síggja, hvussu lukkuligur og glaður tú vart, tá tit fingur tykkara fyrsta ommudóttir. Gud fái tøkkl fyri, at tykkum untust at fáa nøkur góð og hendingarík ár saman. Ikki minst ferirnar í Danmørk.

Lagnan vildi tað tó ikki sum vit. Og nøkur fá ár eftir at tú vart givin á havinum, var tú raktur av herviligari sjúku. Tó at tú vart meint raktur av sjúkuni, kempaði tú sum fáur, og her var títt positiva sinni, tær og okkum stór hjálp.

Tú hevði ein trúgvinn vin í Jesus Pápa, og legði teg trúliga í hansara hendur hvørja nátt. Hann var tær ein góður vinur tá harðast leikaði á.

Vit vilja her bera tær eina hjartans tøkkl, fyri alt tú hevur verið fyri okkum.

Jesus Pápi goymi teg hjá sær, til vit hittast aftur

Pápi okkara farin er

*Pápi okkara farin er,- ringt tað er at skilja
Eftir vit nú sita her, - ei skilja Faðirs vilja
Harri ver nú okkum hjá,- til vit aftur pápa sjá.*

*Pápi okkara góður var, - var trúfastur sum fáur
Ei hann spurdi hvør og hvar, - øllum gav hann gávur
Svært tað er at missa teg, - ei vit skilja Harrans veg.*

*Inn til okkum sorgin kom, - tað neit so fast í hjarta
Alt var so óskiljandi, - hendan morgun svarta
Lív mitt fór ein annan veg,- pápi mín eg elski teg*

*Pápi og mamma vóru eitt,-annað kann ei fara
Tey hvønn annan hava leitt,- gjøgnum lívið harða
Eftir situr mamma nú,- pápi í himli festi búð*

*Gráturin seg treingir á,- kemur sum ein alda
Harrin hjálpa okkum má,- her vit ikki valda
Í hjarta føldist sorg so stór,- tá pápi heim til Harran fór*

Minningarorð um Harry Hansen

Rann seg inn
í Jesu favn

Tað vóru tung tíðindi, sum frættust týsmorgunin 25. juni, at Harry var funnin deyður á gøtuni um Toftavatn. Ikki tí, Harry var nærum 75 ár, og harvið ikki nakar unglingi, men fysiskt og mentalt var hann, sum ein unglingi. At hasin rennitúrurin skuldi vera hansara síðsti, var tað neyvan nakar, sum grunaði. Flestu fólk roknaðu við, at hann fór helst at gerast heilt gamal, við tí lívihátti hann livdi. Eisini tí hann vildi liva, livdi í núinum, nýtti hvørja løtu, var jalgur, fryntligur og góðhýraður av lyndi, sum fáur.

Hann var ikki stórir í vavi, men við sínum fryntliga og lætta sinnalagið, altíð við tí góða orðinum, fylti hann nógv upp, har hann var.

Men enn einaferð sannast bíbliuorðið hjá Jesaja 55,8:

“Tí at hugsanir mínar eru ikki hugsanir tykkara og vegir tykkara ikki vegir mínir, sigur Harrin“ Avmáldu dagarnir vóru uppi, tíðin úti og lívið liðugt.

Harry var føddur á Toftum í 1938 og var yngstur av 9 systkjum. Mammuna misti hann longu, sum 14 ára gamal, og var tað ein dyggur smeitur fyri hann.

Harry var sjómaður í mong ár, áðrenn hann fór at læra til rørleggjara. Eftir tað var hann maskinmaður á flakavirkinum Nyki á Toftum, húsavørður í Tofta skúla og hevði svimjuhylin í skúlanum undir hond, saman við Emmu líka til síðstu jól.

Harry og Emma blivu tíðliga góð. Emma og verforeldrini, og serliga vermóðirin, fingur stóran týðning fyri Harry.

Hóast sorg og sakn, nú Harry so bráðliga doyði, segði Emma, brosandir og í takksemi:

“Eg var bara 13 ár og Harry var bara 15 ár tá vit blivu væl. Vit tóku ring uppá tá eg var 16 og giftust tá eg var 18 og Harry var 20 ár. Vit hava kenst og veri góð í yvir 60 ár. Lívið hevur verið fantastiskt!”

Harry og Emma bygdu sær hús á Toftum. Tey fingur 4 børn. Tríggjar dreingir og eina gentu. Gentan livdi bara í nakrar mánaðir og mittasti sonurin Vensil doyði í bestu árum í 2006.

Harry elskaði sína familju, var stoltur og takksamur fyri hana og tosaði ofta um tey. Abbadøturnar fyltu sera

nógv. Tær vóru til stóra gleði fyri hann og hann fyri tær.

Harry er vorðin landskendir fyri sína renning. Hann var ein ímynd av frælsum ídrótti, og serliga sum rennari. Mangir eru teir unglingar, sum ikki megnadu at renna Harry av, hóast hann bæði kundi verið pápi og abbi teirra.

Í sínum barnaheimið, og serliga frá mammuni, fekk Harry tíðliga at hoyra um Jesus. Boðskapurin fekk stóran týðning fyri hann. Sum vaksni maður møtti Jesus honum, á ein serligan hátt, í miðstjóðshúsinum í Rituvík. Vit eru mong, sum hava hoyrt Harry siga frá, tá hann var frelstur og fekk trúðarvissu og gleði í hjartað. Harry var, eftir tað, eitt livandi vitni um Jesus, í orði og verkið, heima við hús, á arbeiðsplássinum, í miðstjóðshúsinum, á renni-breytini og hvar hann annars var.

Hann var ein “rennandi lærusveinur”, sum eisini rann út um landið við boðskapinum um Jesus. Tað gjørdi hann, millum annað við, at syngja í Tofta streingjakórið í mong ár. Eisini vitnaði og talaði hann á møtum á Toftum og út um landið.

Í nøkur ár sat hann í stýrinum fyri miðstjóðshúsið.

Vit eru mong, sum við gleði, undran og takksemi minnst Harry og takka Gudi fyri hann. Orðið frá Hebrearabrávinum 13,7 sigur tað soleiðis:

– Minnst til vegleiðarar tykkara, sum hava tala Guds orð til tykkara; lítið at endalyktini á ævi teirra, og fylgi so trúgv teirra eftir!

– Takk Harry, fyri alt tú vart fyri okkum – eisini í miðstjóðshúsinum. Tað síðsta praktiska tú gjørdi í miðstjóðshúsinum var at forbinda ein radiator, sum nú hitar.

“Allan vegin hann(Jesus) meg leiðir, kann eg ynskja meir enn tað!”

Tú doyði - mitt í lívinum, í lívsgleðini, í undranini, í takkseminum fyri lívið, í renniklaðunum og ikki minst - í trúnni á Jesus. Tú ranst teg bókstavuliga inn í Jesu favn. Nú ert tú burturi úr líkaminum, heima hjá Harranum!

Gud signi og styrki teg Emma, Absalon, Hans og familjur tykkara.

Æra verið minni um Harry Hansen.

Torleif Johannesen

Tú hitaði og lýsti upp har tú vart. Síðsti vitnisburður tín í miðstjóðshúsinum var leygarkvøldið 22. juni, tá tú saman við “Undirhúskórinum” millum annað sang:

Tøkk

Hjartaliga takk fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá kæri pápi, verfaðir, abbi og langabbi okkara

Jákup Kass
Strendur

andaðist og varð jarðaður.

Tøkk fyri góð og troystarrík orð frá Bergi Debes Joensen á Røktarheiminum, Jógvann Fríðrikssyni við kórsetan í Sjóvar Kirkju og Símun Person Jacobsen við jarðarferðina. Tøkk til Dupultkvartettina í Ebenezer, Tofta Streingjakór og Havnarkórið fyri vakran sang. Tøkk til kirkjutænarar og tøkk til tykkum, ið komu við ljóðtøkni og settu bussar tókar. Tøkk til øll tykkum, sum á ymiskan hátt hjálptu til við jarðarferðini og ervinum.

Ein serstøk tøkk til starvsfólkið á Eysturoyar Røktar- og Ellisheimi fyri góða røkt og umsorgan.

Takk fyri vitjanir, telefonsamrøður og heilsanir.

Tøkk fyri blómur, kransar og gávur til Leguhúsið í Nesvík.

Tøkk til tykkum mongu, ið fylgdu honum til seinasta hvíldarstaðin her á fold.

Familjunnar vegna
Marjan, Bartal og Karin

Tær kærastu heilsanir

Evi, Herfinn, Jonhard, Connie, Nathalia og Silas - Svabo